

Jumalan lapsi - Aikuinen kristitty

Kristillinen seurakunta koostuu yksinomaan Jumalan lapsista, pyhässä kasteessa, uskon kautta Kristuksessa uudestisyntyneistä "karitsaisista, jotka kuulevat Hyvän Paimenen äänen." Jumalan edessä me pysymme ja meidän tulee pysyä elämämme loppuun asti lapsen asemassa, hänen ominaan ja taivasten valtakunnan perillisinä yksin uskosta, yksin armosta ja yksin Kristuksen tähden. Mutta millaista olisi elämä perheessä, joka koostuisi pelkästään pienistä lapsista? Entä millaista olisi elämä seurakunnassa, jossa kaikki olisivat äskenkääntyneitä ja kokonaan keskenkasvuisia uskossaan? Sekavaa, turvatonta, impulsiivista ja arvaamatonta. Lapsi tarvitsee aikuista kasvaakseen. Jumalan lapsista koostuva seurakuntaperhe tarvitsee kristillistä aikuisuutta voidakseen elää, toimia ja kasvaa Jumalan tahtomalla tavalla.

Mitä on aikuisuus ja miten aikuiseksi kasvetaan?

Mitä tekijöitä lapsi tarvitsee kasvaakseen aikuiseksi? Tarvitaan ainakin aikaa ja elämän perusedellytyksiä – ravintoa, lepoa ja suojaa. Tarvitaan muita ihmisiä, joiden kautta lapsi voi peilata minuuttaan ja harjoitella sosiaalista käyttäytymistä. Tarvitaan kannustusta ja palautetta. Tarvitaan rohkaisevia onnistumisen kokemuksia ja jalat maan pinnalle palauttavia epäonnistumisia. Tarvitaan turvallisia puitteita ja sopivan kokoisia vastuutehtäviä itsenäisyyden harjoitteluun. Tarvitaan vakaita aikuisia, jotka eivät järky eivätkä järkyty silloinkaan, kun uhmaikäisen tai murrosikäisen tunnemaailma kuohuu yli. Lapsen täytyy saada *ottaa enemmän kuin antaa* ja olla aikuisen hyvyyden ja huolenpidon kohteena kasvaakseen kohti kypsää aikuisuutta.

Millaisista tekijöistä aikuisuus sitten koostuu? Ainakin seuraavista: Aikuisuus on 1.) **Kypsyttä tiedossa ja kokemuksen tuomaa vakautta ja harkintakykyä.** Aikuinen pystyy arvioimaan kohtaamiaan asioita ja ilmiöitä ajan ja kasvun tuoman kokemuksen ja tiedon perusteella. Tiedon ja kokemuksen tuoma perspektiivi tuo vakautta ja auttaa harkitsemaan asioita lapsen välitöntä kokemusmaailmaa laajemmin. Aikuistunut ihminen kykenee ottamaan vastaan negatiivista palautetta ja kestää niin sisäisiä kuin ulkoisiakin ristiriitoja lasta paremmin. *"Vaikka tilanne näyttää nyt pahalta, me selviämme kyllä. Yhtä hankala tilanne oli vuonna 1963 kun isoisän olkaimista irtosi nappi. Siitäkin selvittiin langalla ja neulalla."*

Tämän lisäksi aikuisuus on 2.) **sitoutumista, uskollisuutta ja luotettavuutta.** Aikuinen kykenee sitoutumaan ja tahtoo sitoutua. Aikuinen pyrkii pitämään lupauksensa ja osoittautumaan luottamuksen arvoiseksi. Kysy sitoutua nousee 3.) **impulssikontrollin ja pitkäjänteisyyden** kehittymisestä. Aikuisen huomio ei (ainakaan jatkuvasti) lapsen tavoin kiinnity jokaiseen ärsykkeeseen niin, että edellinen puuha jää kesken uuden vallatessa mielen kokonaan. Aikuinen voi siis pitkäjänteisesti keskittyä johonkin sellaiseen, minkä tietää tehtäväkseen, vaikka siitä ei seuraisikaan hänelle välitöntä mielihyvää tai palkintoa. *"Seison tässä kun lupasin odottaa heitä. Vettä on vasta polveen asti. Kyllä he vielä ehtivät*

tulla ennen kuin tulva vie minut mennessään.”

Yksi aikuisuuden keskeinen ominaisuus on myös 4.) **vastuu itsestä ja muista**. Aikuinen ei vain ajelehti elämäntilanteesta toiseen, vaan ymmärtää olevansa vastuussa omista teoistaan ja ratkaisuisistaan sekä omasta ja jossain määrin myös läheistensä elämästä. Siinä, missä lapsen täytyy kasvaakseen saada *ottaa enemmän kuin antaa*, aikuinen vuorostaan 5.) **antaa enemmän kuin ottaa**. *“Tässä sinulle lahja, poikani. Saat sen siksi, että tahdon sen antaa, et siksi, että olisit sen ansainnut hyvällä käytökselläsi.”*

Kun katselemme teini-ikäisyyttä ihannoivaa kulttuuriamme, on selvää, että tällainen aikuisuus ei ole kovin suurella huudolla ajassamme. Mainosmiehet houkuttelevat meitä päinvastoin unohtamaan vastuumme ja päämäärämme mielihyvän maksimoimiseksi, välttämään kärsimystä, jos siitä ei ole välitöntä hyötyä meille itsellemme, kavahtamaan sitoutumista ja toimimaan harkitsematta kulloistenkin impulssien mukaan (*Obey Your Thirst!*). Valitettavasti ajan henki saa innokkaan ja uskollisen liittolaisen langenneesta lihastamme. Kukapa tahtoisit sitoutua ja nähdä vaivaa, jos helpompia ja laveampiakin teitä on tarjolla ja tarjouksessa! Paitsi yhteiskuntaamme, myös seurakuntiamme vaivaa aikuisuuspula. Meidän lienee turha kuvitella aikuistuvamme hengellisesti, elleimme suostu kasvamaan aikuisiksi maallisessa mielessä.

Aikuinen kristitty

Hengellisen täysi-ikäistymisen prosessi noudattelee samoja polkuja normaalin aikuistumisen kanssa. Tarvitaan ravinnoksi sanan väärentämätöntä maitoa (1. Piet 2:2) ja Kristuksen opin alkeita (Hepr 6:1), tarvitaan toistuvaa ja jatkuvaa lepoa Kristuksen valmiissa työssä ja tarvitaan muitten kristittyjen suojaa, seuraa, rohkaisua ja palautetta. Kasvaakseen täysi-ikäiseksi kristityksi, Jumalan lapsi tarvitsee kodin jossa saa harjoitella vastuun kantamista itsensä kokoissa vastuutehtävissä. Viisas vanhempi antaa lapsensa harjoitella perunoiden kuorimista, vaikka tietääkin itse suoriutuvansa perunateatterista nopeammin ja siistimmin. Lapsi tarvitsee taitoa itse, koska isä tai äiti ei ole joka tilanteessa mukana kuorimassa perunoita. Samoin Viisas hengellinen isä ja äiti ymmärtää, että hänen oma aikansa on rajallinen ja loppuu kerran. Siksi hän jo nyt jakaa vastuuta ja tehtäviä myös sille, joka vielä tarvitsee harjoitusta, vaikka hän itse osaisikin tehdä asiat tehokkaammin ja paremmin.

Kristillisen aikuisuuden kannalta **kypsyys tiedossa ja kokemuksen tuoma vakaus ja harkinta** vähentävät tempoilua seurakunnan päätöksenteossa. Uusia ilmiöitä ja yllättäviä tilanteita osataan arvioida Raamatun ja kristinopin kokonaisuuden sekä kirkkohistorian rauhoittavassa valossa. Tällöin seurakunnan suunta ei muutu jokaisen villityksen mukaan, vaan kaikki koetellaan rauhassa Jumalan sanalla ja pidetään se, mikä on hyvää ja kestäväää.

Sitoutuminen, uskollisuus ja luotettavuus taas on olennaisen tärkeää, jos kristittyjen Jumalan lasten on tarkoitus elää yhdessä seurakuntana. Ilman yhteisen uskon, oppiin ja elämään sitoutuneita, uskollisesti paikalle viikosta toiseen tulevia jäseniä seurakunta on vain katsomo, jossa käydään hakemassa pikahengellisyyttä ja pelkkiä palveluita. Jokamiehen oikeudet korostuvat jokamiehen velvollisuuksien jäädessä taka-alalle. **Impulssikontrolli ja pitkäjänteisyys** vaikuttavat arjen vaelluksessa: Aikuisen kristityn ei tarvitse joka tilanteessa tehdä kaikkia ratkaisuja uudestaan - hän toimii pitkäjänteisesti sen mukaan, minkä tietää oikeaksi silloinkin, kun se ei ole helppoa tai edes mukavaa. *“En voi ottaa kirkkokahvitusvuoroa, kun en tiedä, tulenko kahden viikon päästä messuun.”* *“Otan kirkkokahvitusvuoron kahden viikon päästä. Tiedänpähen ainakin sitten tulevani messuun.”*

Jos jostakin syystä en pääse, hankin tuuraajan itselleni.” Replikeistä jälkimmäinen kertoo aikuisuudesta, joka kantaa **vastuuta itsestään ja muista**.

Seurakunnan hallinnossa kristitty aikuisuus katsoo aina käsillä olevaa hetkeä pitemmälle. Kestävätkö tämän päivän päätöksemme myös kirkkohistorian arvion? Johtaako tänään valittu suunta myös tulevien sukupolvien kannalta oikeaan, vai vääristävätkö tämän päivän korostuksemme pitkällä tähtäimellä puhtaan evankeliumin opin ja seurakunnan elämän? Kristilliseen täysi-ikäisyyteen varttunut Jumalan lapsi **paitsi ottaa enemmän kuin antaa, myös antaa omastaan**. Jumalan valtakunnassa emme koskaan voi antaa *enemmän* kuin Isältä Pojan kautta Pyhässä Hengessä saamme, mutta aikuistumisen myötä meidän tulee kuitenkin opetella antamaan eteenpäin kaikesta siitä, mitä olemme saaneet.

Mistä niitä saa?

Seurakunta koostuu yksinomaan Jumalan lapsista – mutta ei voi elää ilman kristillistä aikuisuutta. Missä tällaisia aikuisia sitten olisi jaossa jokaisen jumalanpalvelusyhteisön tarpeisiin? Mitään oikotietä ei ole olemassa. Kristittyyn aikuisuuteen pitää kärsivällisesti kasvaa ja kasvattaa. Jumalan lapsi **elää** alusta loppuun yksin evankeliumin lupauksista Kristuksessa, mutta hän **kasvaa** armonvälineiden yhteydessä kohti täysi-ikäisyyttä paitsi ajan, myös pareneesin eli kehoituspuheen kautta. Uuden Testamentin opetuskirjeissä on runsaasti tällaista kutsuvaa ja kehottavaa pareneettista puhetta. Pareneesi ei lain tavoin uhkaa syntistä tuomiolla, vaan kehottaa ja rohkaisee Kristuksessa jo vanhurskautettuja ja pyhiä Jumalan lapsia elämään uuden asemansa mukaisesti - niin kuin Jumalan lapselle sopii.

Galatalaiskirjeessä Paavali opettaa: *“Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet.”* (Gal 3:26-27) Roomalaiskirjeessä hän puolestaan kehottaa näitä Kristukseen puettuja Jumalan lapsia: *“Pankaamme (...) pois pimeyden teot, ja pukeutukaamme valkeuden varuksiin. Vaeltakaamme säädyllyisesti, niin kuin päivällä, ei mässäyksissä ja juomingeissa, ei haureudessa jairstaudessa, ei riidassa ja kateudessa, vaan pukekaa päällenne Herra Jeesus Kristus, älkääkä niin pitkö lihastanne huolta, että himot heräävät.”* (Room 13:12-14) Sinut on jo kasteessa puettu Kristukseen - pukeudu siis tänäänkin Kristukseen! Kristityksi aikuiseksi varttuminen ei lisää mitään Jumalan lapsen autuuteen, mutta mahdollistaa sen, että seurakunta voi toimia yhdessä ja kasvattaa myös uusia sukupolvia Jumalan sanalla pelastukseen.

“Kun me kaikki sitten pääsemme yhteen ja samaan uskoon ja Jumalan Pojan tuntemiseen ja niin saavutamme aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden, silloin emme enää ole alaikäisiä, jotka ajelehtivat kaikenlaisten opin tuulten heiteltävinä ja ovat kavalien ja petollisten ihmisten pelinappuloita. Silloin me noudatamme totuutta ja rakkautta ja kasvamme kaikin tavoin kiinni Kristukseen, häneen, joka on pää. Hän liittää yhteen koko ruumiin ja pitää sitä koossa kaikkien jänteiden avulla, kunkin jäsenen toimiessa oman tehtävänsä mukaan, ja näin ruumis kasvaa ja rakentuu rakkaudessa.” (Ef 4:13–16)